

Sakladığımız Sözler

Erin Stewart

Eksik Parça Yayınları

Sakladığımız Sözler

Erin Stewart

Delacorte Press tarafından aşağıdaki isimle İngilizce başılmıştır:

The Words We Keep

Text copyright © 2022, Erin Stewart.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Demet Çaltepe**

Çeviren: **Ekin Yurdakul**

Son okuma: **Ayşegül Yazmacı**

Kapak ve sayfa Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Mayıs 2025

ISBN: 978-625-6231-91-7

Türkçe yayın hakları Libris Agency ile yapılan anlaşma ile alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

[x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Erin Stewart, ödüllü *Scars Like Wings* romanının yazarıdır. Özünde bir Virjinyalı olan Stewart, şimdi kocası ve üç çocuğuyla birlikte Rocky Dağları'nın gölgesindeki evinde yaşıyor. Erin, gazetecilik geçmişini gerçek hayattan uygulanan kurgular yazmak için kullanmayı seviyor ve hayatın her zaman olay örgüsünde sürprizler yarattığına ve insanların yolumuza bir nedenden ötürü çıktığına inanıyor.

erinstewartbooks.com

Bana kelimeleri sevmeyi,
onları iyi kullanmayı
ve her zaman kendi gücüme inanmayı öğreten
anneme

Dalgaların arasında ablamın elini buluyorum.

“Korkuyorum.” Sesim cılız, suya karışıyor ve ben de öyle.

Okyanus beni daha da uzağa çekiyor. Çok uzaktayız.

Ama Alice bana doğru uzanıyor.

“Elimi tut,” diyor. “Bir maceradayız.”

Ben altıyken o benim sekiz yaşındaki benden çok daha bilge ve cesur ablam olduğu için ona inanıyorum. Beni bir keşif gezisinden dönen derin deniz kâşifleri olduğumuza ikna etmesine izin veriyorum ve tuzlu su ağzımı, kulaklarımı, her tarafımı doldursa da kendimi onun yönlendirmesine bırakıyorum.

Dalgalara karşı el ele mücadele ediyoruz.

Ve sonra kumların üzerindeyim. Babam küfrediyor. Sırtıma vuruyor. Adımı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki, başımı ağrıttıyor.

Lily. Lily. Lily.

Boğuluyorum, okyanusu dışarı tükürüyorum.

Babam dizlerinin üzerine çöküyor ve bize o kadar sıkı sarılıyor ki patlayacak gibi oluyorum, kumsalda birbirimize sokuluyoruz ve o ağlıyor, sanırım bunlar mutluluk gözyaşları, ama emin olmak zor.

“Her şey yolunda baba,” diyorum, karada sesim daha güçlü çıkıyor. “Bir maceradaydık! Çok cesurduk!”

Bu onu daha da çok ağlatıyor ve Alice de ağlıyor, ki bu çok saçma, çünkü o en cesur olanımız.

On yıl sonra yine deniz kıyısındayım. Bu sefer yalnız.

Derin deniz keşfi yok. Macera yok.

Sadece dalgaların sesi, bir kronometre ve ayaklarımın kaldırımında çıkardığı pat pat pat sesleri. Alice’ten gelen bir mesaj telefonumu aydınlatıyor. Lily. Neredesin?

Cevap vermiyorum. Tamamen odaklanmış hâldeyim, biraz daha hızlanıyorum.

Daha uzağa gidiyorum.

Daha iyiyim.

Ta ki kaslarım iflas edene ve eve dönene kadar.

Onu banyoda, yerde buluyorum. Bana doğru uzanıyor, elinde gevşekçe tuttuğu bir jilet ve dudaklarında tekrar eden kelimeler:

Özür dilerim.

Özür dilerim.

Özür dilerim.

Bileğinden damlayıp fayansta biriken kanları görünce donup kalıyorum.

Yardım et.

Ağır çekimde onu bir havluyla siliyorum. Kanı durdurmaya, kaynağını bulmaya çalışıyorum. Ama titreyen ellerim durumu daha da kötüleştiriyor. Cildimde parlak bir kırmızı. Yerler kan içinde.

Yardım et.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onu, benim cesur ablamın bu güçsüz versiyonunu pek tanımıyorum.

“Baba!” Sesim odada yankılanıyor, tiz, paniklemiş ve yabancı.

Babam bizi orada, ablamın başı kucagında, kanı ellerimde, birinin bu durumu düzeltmesini beklerken buluyor.

Ablamı kaldırıp kucagina alıyor, bacakları cansız, merdivenden aşağı peri masallarındaki parıltılar gibi kanlar damlıyor. Arabaya binip uzaklaşıyorlar.

Ablamın kanını fayanstan temizliyorum. Halıdan. Kendimden.

Lavabodaki kırmızılık dönerek kayboluyor ama ablamın yardım et diye fısıldamaları hâlâ orada. Kafamın içini dolduruyor ve ben onu çığlıklarımın bastırmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Güçlü olmalıyım. Alice için. Babam için.

Başka hiçbir şey yapamadığım için ablamın yatağını yapıyorum.

Sonra bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Tam on altı sefer.

Mükemmel olana kadar.

Çarşaf lar dümdüz, köşeler askeri yedeymiş çesine sıkı ve yastıklar kabarık olunca tekrar her şeyi darmadağın ediyorum.

Sırf yatağını tekrar yapabileyim diye.

1

Bölüm

Banyo Zemini Gecesi'nden iki ay sonra, endişe verici bir hızla aklımı kaybettiğimi fark ediyorum.

Kaybetme terimini metaforik olarak kullanıyorum elbette, çünkü anlamlı deyimlerimize rağmen delirmenin tekil bir olay değil, bir süreç olduğuna karar verdim.

Kopmuş.

Çökmüş.

Dibe vurmuş.

Ama deliliğin aniden ortaya çıkan bir yıldırım etkisi yok. Daha çok, nefesiniz kesilene kadar farkına bile varmadığınız, aniden ve geri dönülemez bir şekilde kendi düşüncelerinizde boğulduğunuz anladığınız, çiseleyen bir sızıntıya benziyor.

Bazen Alice'in de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Babam onu gece yarısı alıp Fairview Tedavi Merkezi'ne götürdüğünden beri sorma şansım olmadı. Elbette, başladığım ve sildiğim on milyar e-postadan birini gönderebilirim ya da babam ve küçük kız kardeşim Margot ile haftalık aile ziyaret günlerine gidebilirim, ama buna kesinlikle *hayır* diyorum.

Bu onu görmek istemediğim anlamına gelmiyor ama kesinlikle onu öyle görmek istemiyorum; diğer “sorunlu gençler” ile birlikte, web sitesine göre, ablamı ata binme ve ana çim alanda güven egzersizleriyle iyileştirmeyi vaat eden bir yerde.

Gelecek ay Alice psikiyatri koğuşundaki yatılı kamptan eve dönene kadar, aynı yavaş trenle delilik ülkesine mi gidiyoruz, bunu

bilemeyeceğim. Tek bildiğim şey, ben, Lily Markin, on altı yaşında, lanet olası aklımı kaybediyorum.

“Yalnızca gevşe.” Sam keman kutusunu benimkinin yanındaki masaya fırlatıyor ve birinci sınıftan beri bana verdiği tavsiyeyi tekrar ediyor. “Alnındaki o küçük damar sinirleniyor.”

“Gevşemenin bunu başarmama faydası olmayacak.” diye yanıtlıyorum, bugünkü sunum için şiirimin her satırını yazdığım not kartlarımdan başımı kaldırmadan.

Sam kartları elimden alıyor. “En iyi arkadaşın olarak seni kendinden kurtarmak benim yeminli görevim.”

Kartlara doğru hamle yapıyorum ama o koluma karate darbesi yapıp kartları kot pantolonunun arka cebine sokuyor.

“Bu sadece bir not. Rahatla, Lil.”

“Asla sadece *bir* not değil.” diyorum, başımın etrafını saran gerginliği bir anlığına hafifletmek için şakaklarımı ovuşturarak. Kendime not: Daha fazla uyumam gerekiyor. “Hepimiz senin doğal müzik yeteneğine sahip olamayız.”

Sam’in ağzı açık kalıyor ve parmaklarını yukarı kaldırıyor; üçü yara bandına sarılı.

“Hey? Baş müzisyen olmanın gururu da bir bedel ödemeyi gerektiriyor, biliyorsun.

“Bu yüzden bana bunun sadece bir not, bir solo veya başka bir şey olduğunu söyleme. Başarıya giden sonsuz bir domino etkisi var ve eğer bir parça bozursa, en ufak bir parça bile mükemmel değilse her şey cehenneme döner.”

Sam kaşlarını çatıyor. “İç karartıcı.”

“Ama gerçek.”

Onur sınıfında olmamız da işimizi kolaylaştırmıyor, bu demek oluyor ki domino taşlarımız çok daha hızlı devrilmek zorunda. Mola yok. Nefes almak yok. Sadece parça parça, mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Ve eğer ilkokulun sonunda keman ya da yüzme gibi bir branşta “uzmanlaşmazsan”, hayatınla ne yapıyorsun ki?

“Yani belki biraz hızını kesebilirsin.” diyor Sam. “Başka kimse-nin paniklediğini görüyor musun?”

O sırada Kali kendi not kartlarına gömülmüş hâlde yanıma çöküyor. Çocukluğumuzda bir zamanlar Kali benim en iyi arkadaşımdı, ta ki ortaokulda “düşman dost” olarak çok daha uygun olduğumuz anlaşılan kadar. İkimiz de kelime meraklısıyız ve yazı yarışmalarında ve sınıf sıralamalarında sürekli birbirimizle karşı karşıya geliyoruz, bu yüzden şimdi hâlâ arkadaşız ama artık daha çok rakibini yakın tut türünden bir arkadaşlık bu.

“Hazır mısınız?” Kali başını kaldırmadan soruyor.

Sanki bu şiirleri yazmak için sabah ikiye kadar uykusuz kalmamışım ve yeniden yazmamışım gibi. Her seferinde işin bittiğini düşündüğümde, bir leke, tuhaf bir boşluk ya da tekrar başlamak için milyonlarca başka neden buldum, sürekli olarak, ta ki mü-kemmel olana kadar.

“Ah, hazır.” diyor Sam. “*Her zaman* en iyi performansını sergiler.”

Bir grup öğrenci ve tanımadığım sakallı bir öğretmen arka sıraya doğru yerleşirken Sam kolumu sıkıyor. Öğretmen onlara öne doğru el ediyor, ta ki hepsi homurdanarak öne geçene kadar.

Sam davetsiz misafirleri incelerken ben de cebinden kartlarımı çıkarıyorum. Ellerini havaya kaldırıyor ve bana en çok hayal kırıklığına uğramış bakışını atarken ben de birkaç dakika içinde herkesin önünde söylemem gereken sözlerle son bir kez göz atıyorum. Bu düşünceyle midem zaten kasılmış durumda. Ancak dürüst olmam gerekirse, karnım her zaman biraz gergin.

Bayan Gifford dikkatimizi çekmek için el çırpıyor, gözleri ve kıvrık kızıl saçları her zamankinden daha vahşi. Yeni çocukları sanat sınıfı olarak, sakallı adamı ise sanat öğretmeni Bay Friedman olarak tanıtıyor. Onu tanımamam şaşırtıcı değil. Sanat odasında hiç bulunmadım çünkü; (1) neredeyse sıfır sanatsal yeteneğim var, (2) onur derslerim ve atletizm takımı programımı tamamen dolduruyor, sanatsal ders dışı etkinlikler için hiç vaktim kalmıyor.

Gifford bize sanat öğrencilerinin “çok heyecan verici bir şey için” burada olduklarını söylüyor ve bize şiirlerimiz üzerinde çalışmamız için zaman veriyor, ancak bunun nedeninin hâlâ günlük diyet kolasından içiyor olduğundan kesinlikle şüpheleniyorum.

Damon'ın her zamanki gibi geç kaldığını ve arkamdaki koltuğa oturduğunu fark etmedi bile.

“Onu gördün mü?” diyor sanki konuşmanın ortasındaymışız gibi öne doğru eğilerek.

Sesinde melodik bir tonla “Kimi?” diye soruyor Kali, çünkü Aman Tanrım! Bu Damon! Beşinci sınıftan beri âşık olduğu kişi. Birinci sınıfta onunla çıktığım o üzücü ay için beni asla affetmedi, çünkü onun kötü tavırlarının altında sevilmeye değer bir çocuk olduğuna inanmıştım. Spoiler: Yanılmışım.

Aslında, o hâlâ devasa bir ahmak.

“Psikopat.” diyor tüyler ürpertici, korku filmi tarzında bir tavırla. Enerji içeceğinden uzun bir yudum alıyor (üçüncü sınıf öğrencilerinin resmî son ders enerji içeceği) ve sanat öğrencileriyle birlikte içeri giren, neon sarısı güneş gözlükleri takmış, siyah saçları bir kâğıt üzerinde hızla hareket eden elinin ritmiyle sallanan bir çocuğa başıyla selam veriyor.

“Onu içeri almalarına bile şaşırdım.” diyor Kali.

“*Kimi* içeri almalarına?” diye soruyorum.

“Micah Mendez'i. Eski okulundan atıldı. Birinin onu Deadman's Cliff'e tünemiş hâlde bulduğunu duydum, bilirsin...” Damon başparmağıyla boğazını kesme hareketi yapıyor.

Kali öne eğilerek fısıldıyor. “Yeraltı'nda okudum.” diyor, insanların Ridgeline Lisesi'nin günlük söylentilerini yayınladığı çevrimiçi bir dedikodu sayfasının her şeyi anlatan çöplüğüne atıfta bulunarak. “Son okulunda tam anlamıyla bir çöküş yaşadığını. Yani, polisi arama noktasına kadar varan bir kriz durumu.”

“Duydum.” diyor Damon, güneş gözlüklü çocuğun duyduğundan emin olacağım kadar yüksek sesle fısıldayarak, “Deli. Son bir yıldır akıl hastanesinde kapalı kalmış.”

Midem o kadar sıkışıyor ki neredeyse sandalyemden fırlayacak gibi oluyorum.

“Onlara tedavi merkezleri denir, salak.” diyor Sam. Bana anlamlı bir bakış atıyor, ama Damon'ın gizli iletişimimizi kesmesinden korkarak bakışlarımı hızla başka tarafa çeviriyorum. Sam,

* Deadman's Cliff, Ölüm Uçurumu olarak çevrilebilir.

Alice hakkında bilgiye sahip olan tek kişi ve böyle kalması gerekiyor. Ailemin kirli çamaşırlarının Ridgeline Yeraltı söylenti değirmeninde dolaşmasını istemiyorum.

Herkesin bildiği gibi, ablam hâlâ üniversitede, yurttta yaşıyor ve hafta sonları çok geç saatlere kadar dışarıda kalıyor. Onun üniversiteye başladığı ilk birkaç hafta içinde eve gelip yatağa yatıp bir daha hiç kalkmadığını asla söylemiyorum. Ta ki Banyo Zemini Gecesi'ne kadar.

"Alice harika gidiyor. Alice üniversiteyi seviyor. Ona onu sordugunu söyleyeceğiz!"

Yalanı o kadar çok tekrarlardım ki bazen gerçek olmadığını neredeyse unutuyorum.

Neredeyse.

Buralarda kaç tane tedavi merkezi olabilir?

Damon sandalyesini bana o kadar yaklaştırıyor ki nefesini hissedebiliyorum.

"Her neyse. Özetle, çocuk bir psikopat. *Bunu* Günün Sözü'ne koymalısın Lil." diyor, yeni kelimeler uydurarak oluşturduğum sosyal medya kullanıcı adım Logolily'ye atıfta bulunarak. "P-s-i..."

"Nasıl yazılacağını biliyorum, çok teşekkür ederim." Köşedeki çocuğa bir kez daha bakıyorum.

Aynı merkez olma ihtimali nedir?

Elini hareket ettirmeyi bırakıyor ve yukarı bakıyor. Ben de gözlerimi kaçırıyorum.

"Ve pek de psikotik görünmüyor." Aslında bir psikopatın gerçekte neye benzeyeceğinden tam olarak emin değilim. Ama bu çocuğun öyle olduğunu sanmıyorum.

Damon gülüyor. "İşte mesele bu. Birinin aklından neler geçtiğini asla bilemezsiniz." Her birimizi işaret ediyor. "Herhangi birimiz gizli bir psikopat olabiliriz."

Parmağı bana dokunuyor.

"Evet, tabii ki." diyor Kali. "Lily mükemmel."

Damon ona doğru eğilerek dramatik bir şekilde fısıldıyor. "Kesinlikle. Dikkat etmen gereken mükemmel olanlardır. Çok gerilmişlerdir. Bütün o bastırılmış delilik yavaş yavaş birikir ve birikir, ta ki..." Elini masasına şiddetle vuruyor. "PAT!"

Arkasına yaslanıyor, zıpladığımda gülüyor; sinirlerim midemde toplanıyor, her zamankinden daha büyük bir düğüm hâline gelerek birbirine dolanıyor.

“Sen tam bir aptalsın.” diyorum, Damon’ın alaycı tavırlarını ya da köşedeki çocuğun ailemin sırrını biliyor olabileceğini umursamıyormuş gibi davranarak. Ama şimdi o bana bakıyor. Tam olarak bana. Yeni çocuğun gözlerinin içine bakıyorum ve o *sanki beni tanıyormuş gibi* gülümsüyor. Parmaklarının arasında küçük bir parça siyah kömür tebeşirle yarım yamalak el salıyor. Aniden arkamı dönüyorum ve gözlerimi şiirlerime odaklamaya zorluyorum.

“Vay canına.” Damon’ın gözleri sanki taze et kokusu alıyormuş gibi benimle yeni çocuk arasında gidip geliyor. “Psikopat bizim Lily’yi beğeniyor.”

“Ben *sizin* Lily’niz değilim.”

Yıllar önce ayrılmış olsak da Damon hâlâ benim onun eziyet edebileceği biri olmadığını anlamış değil. Midemdeki düğüm genişliyor, her yöne doğru dalgalanarak yayılıyor. Tekrar baktığımda güneş gözlüklü çocuğun lazer ışını gibi gözlerini hâlâ bana odakladığını görüyorum.

“Ah, bu fazla mükemmel.” diye devam ediyor Damon. “Benzer tuhafılıkta olanların bir araya gelmesi hakkında ne derler bilirsin...”

“Gerçekten Damon,” diye araya giriyor Sam. “Mikro penisini sürekli olarak gezegendeki en büyük penismiş gibi telafi etmek zorunda mısın?”

Damon ona ters ters bakıyor. “Evet, neyle çalıştığımı görmek istersin diye tahmin ediyorum.”

Köşedeki çocuktan rahatsız olmuyormuşum gibi davranmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak “Uçkuruna sahip çık Damon.” diyorum. Ama düğüm artık tamamen karnımı ele geçirmiş durumda ve göğsüme doğru panik dalgaları yayıyor. Eğer aynı merkez olsa bile o hiçbir şey söylemezdi.

Söylemez miydi?

“Onu *tanıyor musun?*” diye fısıldıyor Sam.

Başımı sallıyorum.

“Emin misin?” Sam doğruluyor ve şimdi ağzının kenarıyla benimle konuşuyor. “Çünkü şu an buraya geliyor.”